

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 4344/19
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа и судија Верице Смиљанић и Снежане Илић, чланова већа, у парници тужиоца, Организације произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С.-Организација за колективно остваривање ауторског и сродног права из Београда, ул. Масарикова бр. 5/19, кога заступа адвокат Александар Крстић из Београда, Булевар Војводе Мишића бр. 43, против туженог, Предузећа за радиодифузију и маркетинг NOSTALGIE PLUS KONCEPT ДОО из Београда, Трг Николе Пашића бр. 1, кога заступа адвокат Мирослав Ђорђевић из Београда, ул. Кондина бр. 2, ради дуга, вредност предмета спора 131.427,65 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П Бр. 5213/2017 од 01.04.2019. године, у седници већа одржаној 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 5213/2017 од 01.04.2019. године, у ставу II и III изреке.

II ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, укинута је решење о извршењу на основу веродостојне исправе тога суда И Ив 1141/17 од 02.03.2017. године, у обавезујућем делу. Ставом II изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 131.427,65 динара, на име главног дуга, са законском затезном каматом по таксативно наведеним износима и датумима доспећа, те је у ставу III изреке, обавезан тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 160.229,00 динара.

Против наведене пресуде у ставу другом и трећем изреке, тужени је изјавио благовремену жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба поступка, погрешне примене материјалног права, а оспорио је и одлуку о трошковима поступка. У жалби је, између осталог, поново истакао приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца, навео да суд није одлучио о доказном предлогу за извођење доказа вештачењем путем судског вештака за област ауторских права– дискрографије, да тужилац није доказао да тужени искоришћава фонограме из његовог репертоара, да тужилац нема право да обрачунава аконтационо задужење, при чему је уговором између странака дефинисано да ће тужилац обрачунавати туженом накнаду само за емитовање фонограма који су у репертоару

тужиоца. Предложио је да другостепени суд, у смислу жалбених навода, побијану пресуду укине, а трошкове је тражио и определио.

У одговору на жалбу тужилац је оспорио жалбене наводе и предложио да се жалба одбије.

Првостепени суд је 07.06.2019. године, донео допунско решење којим је досудио и камату на досуђене трошкове, против кога тужени није изјавио жалбу.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У доношењу побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1-3), 5), 7) и 9) Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а ни повреда одредбе члана 274. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се указује жалбом.

Насупрот жалбеним наводима, у првостепеној пресуди су наведени сви разлози о битним чињеницама који нису противречни стању у списима предмета. Притом, нема противречности у образложењу побијане пресуде, а суд је за своју одлуку дао образложење које је у складу са изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе у спору мале вредности између парничних странака није било спорно да су у 2011. години закључиле Уговор о накнади по основу коришћења фонограма и на њима забележних интерпретација бр. 151/2011, те да је тужилац туженом за период од августа закључно са децембром 2016. године, фактурисао јединствену накнаду у висини минималне накнаде, која је утврђена према подацима о сервисној зони покривености добијеним од стране надлежних државних органа.

Прихватајући налаза вештака, првостепени суд је утврдио да предметно потраживање према Тарифи тужиоца износи 131.427,65 динара.

Уз примену одредаба члана 127. став 1. и 127. Закона о ауторском и сродним правима, првостепени суд је, пре свега, нашао да је тужилац активно легитимисан да потражује наведену накнаду, а висину потраживања је утврдио на основу налаза вештака и тужбени захтев усвојио.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право дајући у прилог усвајање тужбеног захтева разлоге које у свему прихвата и овај суд као другостепени.

Насупрот жалбеним наводима, првостепени суд је правилно ценио активну легитимацију тужиоца, јер је одредбом члана 127 Закона о ауторском и сродним правима, у ставу 1 и 2 прописано да произвођач издатог фонограма има право на накнаду за: емитовање и реемитовање фонограма; јавно саопштавање фонограма и јавно саопштавање фонограма који се емитује, а да се права на накнаде из става 1. овог члана произвођач фонограма не може одрећи, а може их остварити само преко организације за колективно остваривање ауторског и сродних права. Како је тужилац колективна организација основана у складу са одредбама наведеног закона, која је овлашћена да у своје име, а за рачун носилаца сродних права, односно произвођача фонограма и интерпретатора наплаћује накнаду за коришћење фонограма и на њима забележних интерпретација, обавеза плаћања јединствене накнаде настаје за корисника чином коришћења и само једног предмета заштите на законом прописани начин. Стога је правилан закључак првостепеног суда да је исти активно легитимисан да потражује утужену накнаду.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да је тужени у обавези да плати само накнаду за дела која су из репертоара тужиоца, с обзиром да је тужилац

туженом фактурисао накнаду у минималном износу, а проценат заступљености дела која штити тужилац није од утицаја на утврђивање висине накнаде, при чему тужени у току поступка није оспоравао да је саопштавао један део фонограма које штити тужилац. Поред тога, тужилац није организација која штити аутора и ауторска права, већ организација за заштиту сродног права, односно права произвођача фонограма.

Правилан је и закључак првостепеног суда да је, у наведеној ситуацији, према одредбама тарифе, тужилац минималну наплату у месечном аконтационом износу обрачунао множењем броја становника за зону техничке покривености, што је у складу са Тарифом тужиоца.

Другостепени суд је имао у виду и наводе туженог који се односе на чињеницу да су приложене другачије одлуке Привредног апелационог суда, али напомиње да се одлука доноси на основу конкретног чињеничног стања, те да исте у сваком случају не могу бити основ за другачије одлучивање.

Жалбени наводи којима се побија утврђено чињенично стање, нису били разматрани од стране другостепеног суда, јер исти нису дозвољени, с обзиром да се, у конкретном случају, ради о спору мале вредности, прописаном одредбом чл. 487. Закона о парничном поступку, те се пресуда, на основу одредбе чл. 479. ст. 1. Закона о парничном поступку, може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. овог закона или због погрешне примене материјалног права.

Побијана пресуда садржи правилну одлуку о трошковима парничног поступка, која је донета применом одредбе чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 387. став 1. тачка 2. у вези члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу I изреке

Како тужени није успео у жалбеном поступку, а трошкови састава одговора на жалбу нису били нужни за остваривање права тужиоца, то су њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијени, на основу одредбе члана 165. у вези члана 154. и 155. Закона о парничном поступку и одлучено у ставу II изреке.

ВС/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА- СУДИЈА
Татјана Влаисављевић, с. р.

За тачност отправка